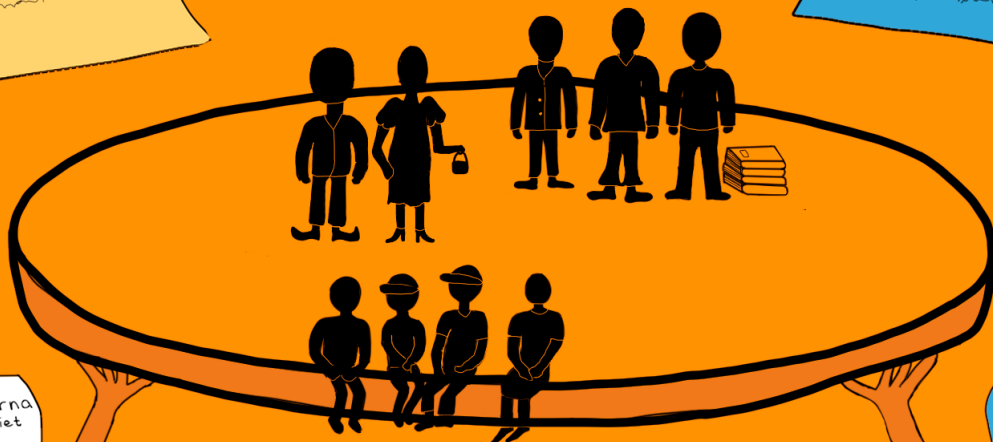
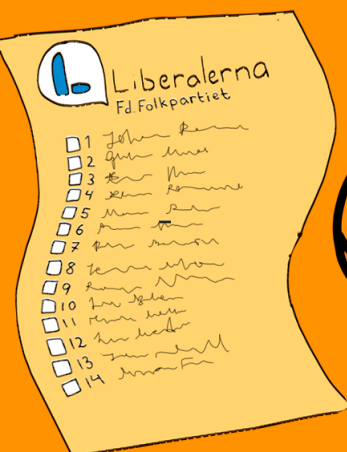

liberal ungdom

Nummer tre 2022 | TEMA Identitet & Makt

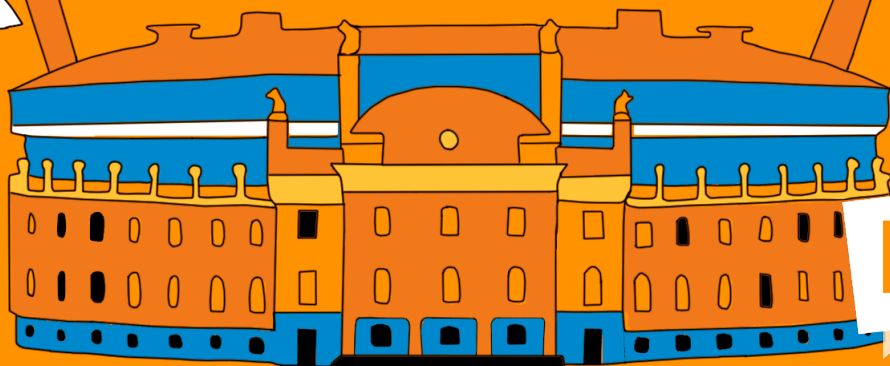

RIKSDAG

KOMMUN-
FULLMÄKTIG

11 sep

REGION-
FULLMÄKTIG

luf

Var bara dig själv

Jag har tänkt på ett parti ur den samtida poeten Patricia Lockwoods debutroman, *No One Is Talking About This* (2021), förmodligen för jag känner igen mig själv. Lockwoods autofiktiva jag tittar in i portalen och ser att forskare har ännu en gång upptäckt en ny djurart: en groda som kommer dö ut för att den är för blyg för att para sig. Intressant, så tittar vidare på det viktiga – reaktionerna.

“jag”
“bokstavligen jag”
“så mycket jag”
“jag jag jag!”

Alla har blivit blyga utdöende grodor.

Förutom det onödigt självföraktande, finns en annan tendens i den här sortens interaktioner: narcissismen. Narcissism är, enligt kulturhistorikern Christopher Lasch i *The Culture of Narcissism* (1979), inte ett överdrivet självförhärlikande eller stort ego, men en samhällelig patologi: en oförmåga att se världen på annat än en förlängning av sig själv. Det är en okonventionell, men användbar, syn.

Förenklat låter narcissism enbart oss att angripa omvärlden genom att relatera till den. Det gör både konst och personer tråkigare. Att associera sig själv med en blyg groda hade varit roligt – om inte alla redan hade dragit det skämtet. Vi fattar, du gömmer dig bakom ironi. Men framför allt gör narcissism empati omöjligt, då ens medmänniskor enbart finns där som en projektyta för att ens egen självbild. Till slut blir det en oförmåga att älska andra – och sig själv.

Då blir det passande att låna en annan identitet, exempelvis de politiska och kulturella etiketter som finns lättillgängliga.

Alla identitetsskapande handlingar online, exempelvis att byta profilbild eller skriva utelämnande tankar, trär på oss en självbild i tredje person. Vi måste först fråga oss hur någonting ser ut för andra och därefter får vi ett kvitto på framgången i form av reaktioner. Det gör två saker med ens en: det formar en efter andras dömande blickar och det alierar en från en själv.

När du kategoriserar dig själv, istället för att bara vara dig själv, fäster du dig vid olika abstraktioner, vilka du måste agera i enlighet med – annars blir du någonting annat och utesluts ur gemenskapen. Att vara blå är att köpa blåa frukostflingor – det är så marknadsföringen ser dig. Det är en begränsande och konformistisk kraft, snarare än en frigörande. Du reduceras till ett val mellan olika varor i en butik.

Förmodligen fungerar alla identiteter som inte grundas på en gemenskap så. Om du kallar dig nyliberal, socialliberal eller libertarian är enbart meningsfullt för din självbild.

En skillnad från tidigare gruppstillhörigheter är att dessa faktiskt gav en större gruppstillhörighet. Mods behövde bara klippa en ny frisyr och byta parkan mot en skinnjacka för att bli hårdrockare, medan den som ändrar sin identitet idag behöver anpassa hela sitt flöde efter det. Mods hängde med mods och hårdrockare med hårdrockare; ur dessa sammanhang växte kamratskap och samhörighet.

Var bara dig själv istället. Annars kan du lika gärna vara en blyg groda.

innehåll
TEMA: Natur &
Kultur

S 2 Ledare

S 3 Redaktion &
produktion

S 4-6 Om Amanda Bro-
bergs bok "SD-land"

S 7-9 Politiken måste
prata om pedagogiken

S 10-12 Du är mer än
ditt jobb

S 13 Timbroannons

S 14-16 Jag borde vara
vänster

S 17-19 Som man sår
får man skörda

S 20-21 Gästkrönika:
Hårdare tider kräver en
proaktiv utrikespolitik

S22-23 FO-krönika

Love Frisell
Redaktör

redaktion och produktion

Kontakta redaktionen på: love.frisell@icloud.com

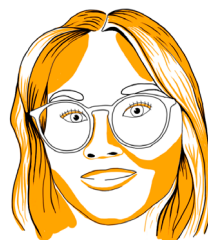
Love Frisell
Redaktör

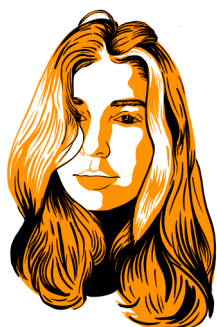
Kornelius Persson
skribent

Amanda Johansson
illustratör

Linn Malmberg
illustratör

Thea Erlandsson
skribent

Liv Näslund
skribent

Max Hjelm
skribent

Viktor Karlsson
skribent

Tuwa Bjöwi
Källqvist
illustratör

Ansvarig utgivare

Hannes Sjöberg

Layout och redigering

Elin Söderholm / Love Frisell

Tryck

Danagård Litho

Omslag

Linn Malmberg

Liberal ungdom ges ut av
Liberala ungdomsförbundet och
utkommer fyra gånger om året.

LUF är Liberalernas ungdomsförbund, och
verkar för individuella rättigheter,
marknadsekonomi och global frihet.

Bli medlem på luf.se.

**LIBERALA
UNGDOMSFÖRBUNDET**

Jävla SD-land...

Max Hjelm

Liberalerna ser i skrivande stund ut att klara riksdags-spärren och kan möjligen säkra ett maktskifte. Även om Sverigedemokraterna inte får plats i regeringen skulle det på många sätt vara den slutgiltiga normaliseringen av det parti som för 34 år sedan startades av ett hopkok högerextrema och nynazister, bland andra en Waffen-SS-veteran.

Utan att följa kronologisk ordning framställer journalisten Geller Tamas Sverigedemokraternas historia i boken *Den avgörande striden*. Han missar varken att diskutera twittertroll eller det faktum att en av deltagarna i det avskyvärda mordet på John Hron 1995 var aktiv medlem i Sverigedemokraterna – åtminstone till 2002.

Ibland ställer Tamas lite väl insinuerande frågor vilket nog tyvärr kan få den kritiske att ifrågasätta den annars utförliga genomgången av rena fakta. Från 1988 och framåt blottas sverigedemokraters rasism om och om igen. Vissa som uppmärksammas kastas ut ur partiet; andra är idag med och leder det.

Två år efter att Jimmie Åkesson först fick kontakt med Sverigedemokraterna 1994 blev partiet än radikalare och förespråkade snart en etnisk homogen stat och att utvisa alla med icke-europeiska förfäder sedan minst 1950. Utifrån Åkessons egna utsagor om vad han läste innan han anslöt sig visar Tamas att det är helt omöjligt att dagens partiledare inte visste vad för sorts parti han gick med i. Åkessons nuvarande berättelse om att det handlade om EU-motstånd är helt enkelt smörja.

De som styr Sverigedemokraterna idag gick med i ett tydligt rasistiskt parti men har ändrat målet från en etnisk till kulturell homogenitet. Det är möjligt att det är en tillräcklig anledning att inte samarbeta med Sverigedemokraterna för att det är moraliskt fel att

samarbeta med rasister, och att de helt enkelt inte lyckats rensa ur det idégodset från partiet än. Det är dock inte så enkelt att SD idag har som enda fråga att hata de med ”fel” hudfärg. Vissa menar att de blir närmast tråkigt lika andra partier när de får chansen att styra.

Skribenten Amanda Broberg har mött gräsrötterna förutsättningslöst i sin reportagebok *SD-land*. Det är en ny sorts SD:are hon träffar. Kommunstyrelseordföranden i Bjuv kom in då han och hans fru skrev varandras namn på valsedeln ”lite kul sådär”. Broberg upplever inte att de intervjuade, Sverigedemokrater i södra Sverige som är med och styr i kommunerna, verkar vara rasister. De bryr sig om kulturpolitik, entreprenörskap, att skapa synergieffek-

ter genom att kombinera kommunala åtaganden och låter på det sättet som vilka tråkiga kommunpolitiker som helst, om än snäppet mindre positivt inställda till invandring. Sanningshalten i vad som sker i kommuner när SD börjar styra är svår att avgöra utifrån boken, som inte intervjuar oppositionen eller utreder statistik, men den ger en tydlig bild av vad SD vill prata om, vad de vill framföra som sina prioriterade områden.

Bilden Broberg målar fram av SD i kommunerna liknar starkt den i Katarina Barrling & Cecilia Garmes bok *Saknad* som kom ut tidigare i år. Boken diskuterar känslan av att det moderna, urbana, samhället och en stor invandring har gjort att många saknar det som en gång var. Den nostalgiska känslan,

”En liberal värld ser inga gränser och behandlar varje människa som ett mål snarare än ett medel”

menar författarna, är en nyckel till att förstå SD:s framgångar. De väljare som gått över till SD är ”mer etablissemangskritiska, mer konservativa och mer nostalgiska”. Tre inställningar som en liberal kan vara skeptisk mot, men som likväl är legitima och värda att tas på allvar. Barrling & Garmes liknar dagens debatter med den mellan Voltaire & Rousseau, och blandar friskt

forskning med anekdoter. De lyckas vara en vägledande fyr av förnuft i det polariserade polarhavet till debattklimat vi har idag. Både framtidstro och historiebundenhet är rimliga perspektiv när det kommer till politik och kultur, menar de.

Vi rör oss mot den avgörande striden om SD. Deras historia är inte ännu historia; den bör inte glömmas. Det handlar om att fortsätta försöka förintä eller förlika sig med Åkessons parti, och inför detta val är det dags att bestämma sig på riktigt. Oavsett hur vi förhåller oss till SD måste vi dock erkänna att oron inför ett Sverige i förändring kan vara legitim, utan att acceptera vilka politiska konsekvenser som helst av detta. Här är kunskap en viktig nyckel, och den stora mängd böcker som i år släpps om Sverigedemokraterna är en värdefull källa som ej bör förbises.

Max Hjelm

Politiken måste prata om pedagogiken

Liv Näslund

En av många saker som är väldigt fina med det franska språket är att man använder sig av samma ord för verbet ”att kunna” som för substantivet ”makt”. Kunskap är ju makt.

Pouvoir, säger man. Att kunna. Le pouvoir, makten. Fint! Jag önskar att vi hade samma syn på kunskap i Sverige, men här vågar politiker inte ens prata om hur kunskap bäst förmedlas. Ska inte alla barn få den makt som kunskap är?

I Sverige talar vi oss varma om vikten av självstudier i skolan och vi är unika i världen med vår elevledda pedagogik – den där lärarens auktoritet kastas i papperskorgen. Detta trots att vi sedan lång tid tillbaka haft starka vetenskapliga belägg som talar emot sådan undervisning. Bland annat tydliggör rapporten ”The Case for Fully Guided Instruction”, som är skriven av ledande professorer i utbildningsspsykologi och hjärnforskning, att den mest högkvalitativa forskningen i pedagogik landat i att traditionell kate-

derundervisning är den mest effektiva undervisningsformen. Pedagogik som bygger på att eleven ska ta reda på kunskap själv överbelastar arbetsminnet och hämmar inläring. Unga gynnas av traditionell analog lärarledd undervisning. Det vet vi, men vi gör inget åt saken.

Faktum är att vi gjort exakt motsatsen.

Sedan 60-talet har vi nedmonterat kunskapsskolan. 1968 ändrade ecklesiastikminister Olof Palme i läroplanen så att lärarens uppgift blev att göra skolan roligare. För att på riktigt försäkra sig om att skolans fokus gick från kunskap till glädje infördes också ”fritt valt arbete”. På 80-talet kom krav på mer elevledd undervisning och mot slutet av nittioalet skrev dåvarande utbildnings-

minister Ylva Johansson att "I ideal-
skolan finns inga stängda klassrum eller
korridorer, ingen klocka som ringer var
40:e minut, inga fasta lektionspass ...
Den har släppt katederundervisning ...
Lärarna kommer aldrig få tillbaka sin
gamla status". Några år senare sa man
på Skolverket att "kunskap går inte att
förmedla eller överföra från en individ
till en annan".

När ett lands skolminister och skol-
myndighet förkastar ackumulationen,
som är den mänskliga kunskapens mest
utmärkande egenskap, så förkastas ock-
så en viktig idé om skolan som en plats
där den yngre generationen får tillgång
till kunskap som äldre generationer
samlat till sig.

Därefter kämpade Jan Björklund i
motvind för att förändra opinionen och
återskapa kunskapsskolan. Han hann
en bit på vägen, men mycket behöver
fortfarande göras för att få tillbaka
en värdig kunskapssyn. Men det sät-
tet som vi liberaler argumenterar för
friskolor och fritt skolval på, är också
en del av problemet. Vi talar gärna
positivt om pedagogisk pluralism, som
om friheten att välja en skola som ger
konstaterat sämre kunskaper vore något
gott i sig. Nästan som om vi kämpade
för Kunskapsskolan, och inte kunskaps-
skolan.

Det är såklart jättebra att barnet som
har lätt för skolan får gå i en spetsko-
la och att kompisen som brinner för
handboll kan välja ett handbollsgym-
nasium. Den friheten är självfallen och
inte alls samma typ av frihet som den
att få välja en skola utan ordentlig un-
dervisning. Att det skulle finnas något
som heter individuella inlärningsstilar
är en inom stora delar av den svenska
skolvärlden väletablerad myt helt utan
evidens. När vi sitter i skoldebatter och
säger att det fria skolvalet är viktigt för
att du ska kunna välja den pedagogik
som är bäst för dig, spär vi på ett påhitt
om att det inte finns bra och dåliga un-
dervisningsmetoder. Vi försvarar Ylva
Johanssons drömskola.

Det är i sin tur inte så konstigt. Politiker är generellt livrädda för att ifrågasätta pedagogik som saknar stöd i forskning. För vänstern strider det mot det flum man inte har några problem med, och ur ett liberalt perspektiv ses en politikers åsikter om kunskapsförmedling som ett ideologiskt övertramp – ett hot mot valfriheten. Så svarar till och med företrädare för vårt eget parti när jag frågar.

Det är synd, för det finns ju så mycket bättre argument för fritt skolval och skolor med en särskild profil. Och argumenten till stöd för friskolor kommer att stärkas den dagen pedagogik utan vetenskaplig förankring inte längre tillåts. För hur liberal man än vill vara så kan man inte applicera viktiga frihetliga principer för myndiga människor på små barn och deras skolgång. Det kan inte vara rätt att i frihetens namn låta dem välja en pedagogik som konstaterat, svart på vitt, ger sämre kunskaper. Jämför man med världen, så är det fria vårdvalet en självklarhet – men ingen har friheten att välja precis vilken medicin man vill.

Den politiska konflikten om pedagogiken är inte enkel, men den är nödvändig att ta. Och som med mycket annat är det tyvärr tvunget att vårt parti går först, så att andra partier kan kalla

oss barnhatande batongfolkpartister i ett decennium, för att sedan skamlöst bedriva samma skolpolitik som vi. Det behövs hårdare krav som säkerställer att skolor håller sig till evidensbaserad undervisning och politiker måste våga prata om pedagogiken.

Skolans primära syfte är inte, som Olof Palme tyckte och som dagens system är, att generera tillfällig glädje, utan att förmedla livslång kunskap. Ingenting kan nämligen vara mer livslångt än den glädje som kommer av att ha fått lära sig så mycket i skolan att man kan ta sig dit man vill i livet. Det är då kunskapen har blivit till makt.

Du pouvoir, om du vill.

Liv Näslund

Du är mer än ditt jobb

Viktor Karlsson

Ibland tar jag en promenad genom Norra kyrkogården i Lund. Mellan nuet och dået är det lätt att känna sig liten. Tänk så många upplevelser, relationer, misslyckanden och framgångar som gömmer sig bakom namnen och årtalen på stenarna. Det är fint, tycker jag.

Bortsett från namn, årtal och symboler gömmer sig ofta något annat på gravstenarna, nämligen en yrkestitel. Det kan stå saker som "Lantbrukaren Nils Svensson" eller "Kommunalarbetaren Lars Bengtsson". Det är tydligt att yrket är en viktig del av mångas identitet. Samtidigt är en människa är så mycket mer än en yrkestitel.

Många arbetare känner en yrkestolthet, vilket är något bra. Elektrikern som finner glädje i att utöva sina kunskaper och färdighe-

ter inom elektronik stärker både sig själv och hjälper sina medmänniskor. När individer brinner för att utöva sina yrken så bra som möjligt, resulterar det i effektivare samhällen med gladare medborgare.

Gemenskapen med medarbetare kan dessutom skapa en typ av mening. Ett väl utfört arbete ger en inre tillfredsställelse och är den grund på vilket samhället vilar. Vi minns Karl-Bertil Jonssons ord.

När arbetet sedan är slutfört, kan elektrikers lön användas till att köpa hämtpizza eller åka på Hurligruten. På så vis kan arbete skapa frihet.

Samtidigt kan ett arbete innebära ofrihet. Lönearbete skapar en beroendeställning gentemot arbetsgivaren, eftersom den som arbetar är beroende av att få behålla jobbet för att få sin lön. Det går förstås att byta jobb och välja bort dåliga arbetsgivare, men arbetstagaren kommer nästan alltid vara mer utbytbar än arbetsgivaren. Som anställd är det ofrånkomligt med någon form av beroende till chefen.

Att vara anställd innebär att någon annan bestämmer över stora delar av ens tid, vilket kan vara påfrestande. Om för mycket tid tas i anspråk och den anställda inte alls trivs med sina arbetsuppgifter, finns en risk att arbetet leder till utbrändhet. Därför är det viktigt att hitta en balans mellan arbete och fritid.

En vanlig missuppfattning hos liberaler är att frihet är pengar. Det är inte sant. Ekonomisk frihet är att kunna välja mellan pengar och fritid. Om fritt tänkande individer väljer att arbeta hårt för att bli rikare och kunna göra mer, så är det bra. Elektrikern kan gå från hämtpizza till gourmetrestaurang och från Hurligruten till lyxkryssning i Karibien.

Det finns dock inget som säger att valet av pengar framför frihet behöver vara det bästa. Om elektrikern mår bättre av att arbeta halvtid, för att exempelvis få spendera mer tid med familjen eller lära sig att sticka, är det ett precis lika bra val. Elektrikern kanske helt enkelt blir lyckligare av att byta hämtpizzan mot falukorv och Hurligruten mot roddbåt, för att få mer fritid.

”Ikigai handlar om att identifiera punkten som kombinerar talang, mission, passion och profession för en viss människa.”

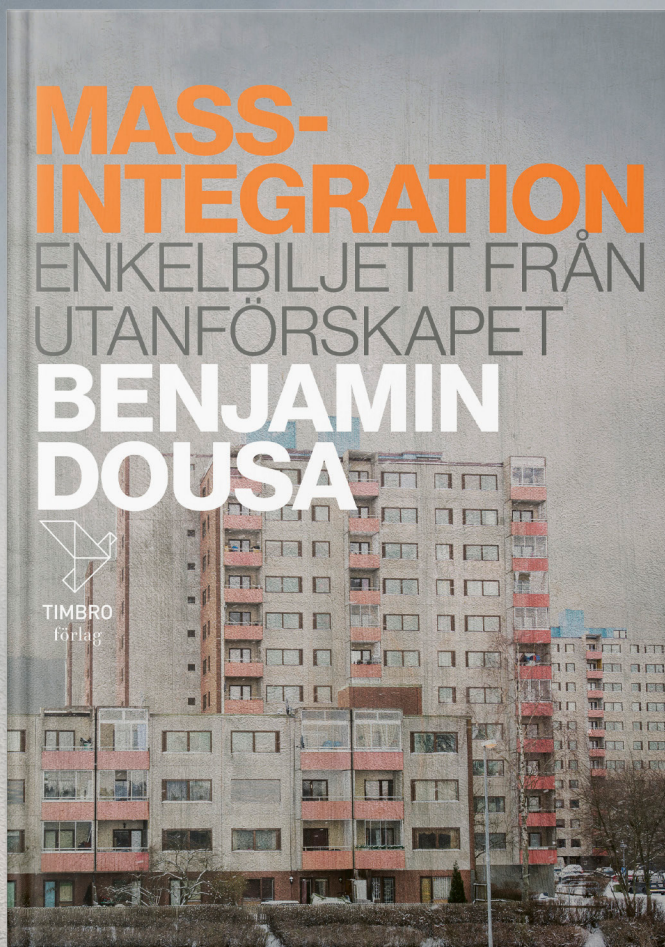
Ett spännande verktyg för att hitta balans och mening i sitt arbetsliv är det japanska begreppet ikigai, som betyder ungefär ”meningen med att finnas till”. Ikigai handlar om att identifiera punkten som kombinerar talang, mission, passion och profession för en viss människa. Jag är övertygad om att vi alla skulle må bra av att hitta något som vi är bra på, känns meningsfullt, är roligt och kan ge en inkomst. På så vis kan ett yrke bli en meningsfull identitet.

Det finns också många fler sätt att skapa en identitet än ett jobb. Vår kära elektriker kanske är nyliberal, punkare och extremt intresserad av andra världskriget. Jag tror att varje människa mår bra av att ha flera olika identiteter och sammanhang. Det räcker oftast inte med ett yrke.

Vi alla borde sträva efter ett roligt och stimulerande yrke som går att balansera med resten av livet. Men yrket får aldrig bli hela identiteten. Jag drömmer om ett samhälle där gravstenarna är fyllda med självvalda identiteter som ”punkare” och ”MÖP”. Ditt yrke kan och bör vara viktigt för dig, men du är mycket mer än så.

Viktor Karlsson

Utanförskapet har hamnat i skymundan trots att 800 000 personer inte kan försörja sig själva. Få svenskfödda bor i utanförskapsområden. Det många ser är den grova brottsligheten som blir mer och mer brutal.

Det är naturligt att våra partier tävlar om allt tuffare åtgärder. Men de reformer som behövs för att göra något åt arbetslösheten syns inte till.

I *Massintegration* möter Benjamin Dousa människorna som drabbas av utanförskapet. Livsbutiksägaren som hotas med pistol. Den ex-kriminella som rekryterades redan som 14-åring. Han visar hur svensk bidragspolitik gör att arbetslöshet kan löna sig och går pedagogiskt igenom hur massintegration kan bli möjlig.

TIMBRO
förlag

info@timbro.se | www.timbro.se/forlag

Jag borde vara vänster

Thea Erlandsson

Ung. Kvinna. Queer. Student. Vegetarian. Röstar vänster?

När jag avslöjar för människor att jag är liberal möts jag av chockerade ansikten. Vissa känner sig lurade eftersom sättet jag klär mig på och musiken jag lyssnar på inte förknippas med den politiska etiketten liberal. Och visst är det så att ens utseende och personlighet skapar en bild av vad man har för åsikter. Jag hade själv antagit att en vit straight man som klär sig propert och äter kött troligtvis röstar på ett borgerligt parti. Fördomar kommer man inte undan. Men frågan är om det är dessa identiteter som är grunden till ens politiska ställning eller om det är ens politiska ställning som leder till att man har vissa andra identiteter.

Som kvinna och queer blir de feministiska frågorna och hbtq-politiken viktig för mig, eftersom det senare får en direkt påverkan på mitt egna liv och det tidigare är någonting jag inte kan

förändra. Likt andra kvinnor föredrar jag därför partier som tar dessa problem på allvar, vilket råkar vara partier till vänster eller mitten. Rådande makts strukturer är avgörande för min egna politiska ställning. Det är lättare för en man att inte bry sig om individualiserad föräldraförsäkring eftersom det ändå inte påverkar hans individuella inkomstnivå, medan kvinnor kollektivt drabbas. Det privata är politiskt, som det feministiska samlingsropet lyder.

Däremot har jag svårare att förklara hur min vegetarianism eller alternativa musiksmak skulle ha med mina politiska åsikter att göra, men även detta kan förklaras med en sociologisk analys. Min tolkning är att om man redan tillhör en normbrytande grupp i samhället så blir det lättare att fortsätta vara normbrytande och utmana status quo. Det är lätt att vara annorlunda när man redan ses som det.

Grupper som känner sig utstötta av samhället bildar subkulturer och egna communityn. Det är därför queerpersoner oftast tillhör samma umgängeskrets och det finns föreningar för människor med samma etniska ursprung. Subkulturer skapar ett sammanhang och en trygghet att befinna sig i för människor som upplever samhället på samma sätt och har samma identitet.

Dessa subkulturer utvecklar också en mer distinkt och fullfjädrad intern kultur än den som anses överordnad, eftersom gruppen är mindre i storlek och mer sammansvetsad. Om man redan är en ung queer kvinna är det alltså sannolikt att man tar till sig fler egenskaper som associeras med den gruppen i samhället, därför att det binder en mer samman i det skyddsnätet. Tröskeln för att bli vegetarian är lägre om ens vänner redan är det.

Det kan vara därför män generellt sett är mer individualistiska och kvinnor mer kollektivistiska. Män saknar ett behov av ett "eget" sammanhang eftersom de redan lever i maktstrukturer som är fördelaktiga till dem. Kvinnor måste däremot sluta sig samman för att bli starkare, vilket kan förklara varför kvinnor har närmare och större vänskapskretsar medan män är mer ensamma. Samma

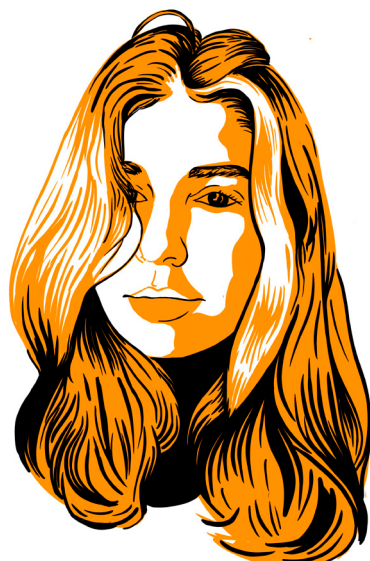
Asså du har ju väldigt
mycket vänstervi be...

mönster går att se inom partier där det uppstår specifika kvinnoföreningar för att i större mån belysa kvinnorelaterade frågor. Även i LUF fanns det en gång i tiden tjejnätverk i de olika distrikten för att lyfta tjejer inom förbundet. Det betyder inte att män saknar egna sammanhang, utan att den rådande hierarkin i samhället redan tillhör männen. Och när kvinnor, queerpersoner och andra marginaliserade grupper då skapar egna separata sammanhang upplever (vita straighta cis) män det som ett hot, trots att de själva dominerat det politiska samtalen och maktens korridorer.

”Om man redan tillhör en normbrytande grupp i samhället så blir det lättare att fortsätta vara normbrytande och utmana status quo. Det är lätt att vara annorlunda när man redan ses som det.”

För att sammanfatta, vissa av ens politiska uppfattningar grundar sig i ens identiteter såsom kön, sexualitet, etnicitet, religion, för att politiken kan få en substantiell påverkan på ens liv. Därefter följer andra identiteter som associeras med den gruppens subkultur. Det är dock viktigt att poängtera att detta endast är generaliseringar och samhällsmönster som används för att kunna synliggöra strukturer, såsom diskriminering på bostadsmarknaden och löneskillnader på arbetsmarknaden. Den egna individualiteten är inte helt utsuddad. Någonstans i den kollektiva analysen finns ändå det fria åsiktsbildandet och den egna personligheten.

Annars hade det inte funnits köttätande vänstertjejer som shoppar fast fashion, eller källsorterande högersnubbar som lyssnar på Phoebe Bridgers, och det gör det ju ändå.

Thea Erlandsson

Som man sår får man skörda

Kornelius Persson

Från LUFs kontor i Borås kunde man se Rasmus Paludan tala i Stadsparken tidigare i år. Det var precis efter kravallerna i Örebro, så polisen förberedde sig för det värsta.

För en utomstående kan det tyckas vara märkligt att ge honom tillstånd så centralt, men för boråsaren är det ett självklart val. Stadsparken omges till stor del av en å som under Paludans besök också fick fungera som vallgrav, medan alla broar in till parken stängdes av. Till följd av polisens strategiska tänk nådde den ilskna folkhoppen aldrig fram till Paludan, även om några försökte simma över.

Kravaller är trots den mediala uppståndelsen i våras inte ett nytt fenomen i Sverige. Unga arga män med starka åsikter om hur samhället är riggat mot en har alltid funnits. Skillnaden mot våldsamma NMR- eller AFA-demonstrationer är att det nu handlar om religion och identitet snarare än om politik och ideologisk övertygelse. Även om religiös lättkränkthet alltid funnits, så har kränktheten aldrig tagit sig i ut-

tryck av brända polisbilar. Det är något nytt i Sverige, och kravallernas kraft och proportioner visar att det finns en alltför stor grupp människor som är villiga att ta till våld för att begränsa andras yttrandefrihet.

Den här texten hade kunnat vara en av många texter som beskyller invandringen för allt som inte är bra i samhället men problemet har aldrig varit invandringen. Problemet är Sveriges integrationspolitik, eller snarare avsaknaden av den. Våld i religionens namn tillhör det förflutna, och med en välfungerade integrationspolitik hade det våldet varit betydligt mer begränsat än under Paludankravallerna. Våldet beror inte enbart på religiös lättkränkthet utan även på känslorna som kommer av underrepresentation och upplevelsen av att samhället svikit en.

Bara drygt 11,5 procent av riksdagsledamöterna har utländsk bakgrund, trots att den motsvarande siffran hos övriga befolkningen är 24 procent. En av den liberala demokratins grundstenar handlar om representation: att makthavarna ska spegla folket, och när makthavarna inte gör det leder det alltid till missnöje.

Utan att bli alltför identitetspolitisk spelar identitet roll för hur man ser på makthavare i relation till sig själv. Historiskt har flertalet revolutioner och inbördeskrig startats just på grund av att folket inte känt sig representerat

av det politiska styret. Utan att dra på för stora växlar finns det en risk att vi i framtiden får se kravaller av större proportioner om politiken inte kommer till bukt med att engagera fler människor med utländsk bakgrund.

Partiet Nyans är en följd av samma problem och man ska inte förringa deras möjligheter att bli invalda i några kommunfullmäktigeförsamlingar ute i landet. Med dem hade den arga folkhopen utanför Stadsparken i Borås också fått en röst och verklig makt. Alla partier som enbart syftar till att representera intressegrupper är demokratiska

”Den här texten hade kunnat vara en av många texter som beskyller invandringen för allt som inte är bra i samhället men problemet har aldrig varit invandringen.”

problem, men Nyans sticker ut. Även om Centerpartiet försöker representera bönderna och Socialdemokraternas arbetarna är den stora skillnaden att de inte vill införa religiösa lagar, och att de inte heller vill särbehandla muslimska medborgare i Sverige. Partiet Nyans får inte bli de enda som hör missnöjet från människorna med utländsk bakgrund, och därför måste partierna bli bättre på att bredda sina listor ytterligare.

Boråspolisen behövde befästa Paludan i Stadsparken likt en medeltida kung i sin borg. Polisen redde tillslut ut belägringen, men att ett försvar ens behövs visar vilken stor integrationsskuld vi har att betala. Våld i religionens namn är något som Sverige aldrig ska acceptera och aldrig anpassa sig efter. På samma sätt som att Paludan behövde skyddas med en borg, behöver de

politiska partierna fälla ut vindbryggan från sin egen borg och börja släppa in människor med utländsk bakgrund i högre utsträckning. Om partierna inte gör det har de ingen rätt att vara förvånade om Nyans vinner ytterligare mark; de har själva varit med och skapat deras existensberättigande.

Kornelius Persson

Hårdare tider kräver en proaktiv utrikespolitik

Robin Sällström

Under de senaste åren har det säkerhetspolitiska klimatet i Sveriges närområde kraftigt försämrats på grund av den ryska annekteringen av Krim, invasionen av Ukraina och Kinas försök till att stärka sin position i Arktis. Trots detta har Sverige konsekvent misslyckats med att hantera dessa orosmoln.

I skrivande stund är stora delar av Ukraina ockuperade och hårda strider pågår både i Donbass och i södra Ukraina kring staden Kherson. Samtidigt som Ryssland flyttar fram sina positioner i östra Europa stärker även Kina sin makt i både Asien och globalt. Den ryska imperialismen och den kinesiska frammarschen hotar inte bara de demokratiska framsteg som har gjorts sedan kalla krigets slut utan även vår egen säkerhet.

Sverige har med vissa undantag haft en stolt historia som progressiv och liberal internationell aktör. Den nuvarande regeringen har dock reagerat långsamt på de senaste årens geopolitiska omvälvningar och har framstått som oförmögen att motverka externa aktörer som hotar vår demokrati. När den ryska invasionen började verka de regeringen vara helt handlingsförlamad och det krävdes högljudda påtryckningar från oppositionen och

Centerpartiet för att regeringen till slut skulle erbjuda Ukraina något riktigt stöd. SVD:s granskning av den svenska Nato-processen blottlade även en passivitet, bristande omvärldsanalys och efterkloshet inom regeringen som hämmade Sveriges möjligheter att ta en ledande roll i processen.

Om det socialdemokratiska maktinnehavet fortsätter efter valet finns det tyvärr en risk att den svenska utrikespolitiken fortsätter på samma bana som tidigare. Om så blir fallet är det inte otänkbart att vi fortsättningsvis kommer behöva reagera hastigt och panikartat på framtida geopolitiska omvälvningar. Det skulle alvarligt skada våra möjligheter att driva en ambitiös och progressiv utrikespolitik. Ett land som inte klarar av att agera proaktivt för att hantera plötsliga förändringar i den internationella politiken kommer nämligen vara tvungna att dansa efter handlingskraftigare internationella aktörers pipa.

För att vi ska få möjligheten att återta rollen som en ambitiös internationell aktör krävs det en nytändning i svensk utrikespolitik. Lyckligtvis finns det vissa tecken på att andra svenska politiska aktörer kan bidra till det. Liberalerna

och LUF har genom sitt internationella engagemang, stöd för EU-integration och Nato-medlemskap varit skickliga på att peka ut den riktning som Sverige behöver ta. I en framtida borgerlig regering räcker det dock inte att liberaler tar pekpinnen och visar vägen utan vi behöver också ett systemskifte inom våra offentliga institutioner. Framför allt är nytänkande och ett kompetenslyft inom utrikesdepartementet nödvändigt för att ge framtida regeringar underlag och den sakkunskapen som krävs för att Sverige ska kunna förutse och möta geopolitiska utvecklingar som hotar internationell säkerhet, frihet och fred.

Genom en starkare politisk vision för utrikespolitiken och ett skarpare utrikesdepartement kommer vi vara bättre rustade att hantera och överleva hårdare tider. Om den förändringen inte sker lär dock vårens pinsamma velande upprepas – på vår demokrati och vår säkerhets bekostnad.

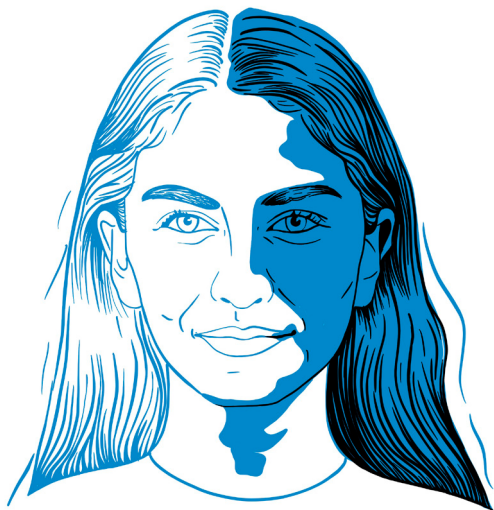
Robin Sällström
Masterstudent i freds- och
konfliktstudier och
rapportförfattare för LUF 2022.

Jag lyssnade nyligen på Farshid Jalalvand i Fri Tankes podd. Han och Christer Sturmark pratade om filosofen Daniel Denett och hans forskning kring det mänskliga medvetandet. Innan den här texten går över till nördiga filosofiska spaningar om hjärnan så ska jag komma till min poäng. Vi låter filosoferna klura vidare på om vi äger vårt medvetande eller inte. Låt oss istället tackla den frågan ur ett politiskt perspektiv. Äger vi oss själva? All denna makt vi vill lägga hos individen, vad kommer individen göra av den?

Identitet och makt är ett fantastiskt ämne och jag är övertygad om att du som läser har ett härligt nummer av vår medlemstidning i din hand. Vi människor påverkas av vår omgivning. Det är inte bara svårt utan snudd på omöjligt att inte låta sig påverkas av var man bor, vad man gör och vilka man umgås med. Som människa formas man av allt runt om en. Men en liberal vill lägga makten hos individen. Makten om vem du är, din identitet ska ligga hos dig. Det enda sättet att uppnå

det i vårt samhälle är att lägga möjligheterna framför människan. Om du får välja själv, mellan massa olika alternativ, då äger du makten. Om du är oberoende av vad andra omkring dig väljer åt dig så får du makten. Därför ska människan vara oberoende av familjen, normer och staten. Vi får helt enkelt fortsätta kämpa för varje människas rätt att bestämma själv bland en massa olika alternativ. Då ger vi henne makten att bygga upp sin egen identitet.

Romina Pourmokhtari
förbundsordförande

luf

4%

LIBERALA
UNGDOMSFÖRBUNDET

Posttidning B

Avsändare
Liberala Ungdomsförbundet
Hantverkargatan 25 ÖG
11221 Stockholm